

**PARLAMENT ČESKÉ REPUBLIKY
POSLANECKÁ SNĚMOVNA**

**1999
3. volební období**

463

Vládní návrh,

kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu Mezinárodní úmluva
o potlačování teroristických bombových útoků, přijatá rezolucí Valného shromáždění
Organizace spojených národů č. 52/164 z 15. prosince 1997

N á v r h

U S N E S E N Í

Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky

k vládnímu návrhu, kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení souhlasu
Mezinárodní úmluva o potlačování teroristických bombových útoků, přijatá rezolucí
Valného shromáždění Organizace spojených národů č. 52/164 z 15. prosince 1997

Poslanecká sněmovna Parlamentu České republiky s o u h l a s í s Mezinárodní úmluvou
o potlačování teroristických bombových útoků, přijatou rezolucí Valného shromáždění
Organizace spojených národů č. 52/164 z 15. prosince 1997

P ř e d k l á d a c í z p r á v a
pro Poslaneckou sněmovnu Parlamentu České republiky

Potírání mezinárodního terorismu patří mezi stěžejní témata na poli mezinárodního práva. Neustále rostoucí počet teroristických útoků v různých končinách světa nemůže být mezinárodním společenstvím vnímán jako interní záležitost zemí, na jejichž územích je tato kriminalita páchána, neboť terorismus již přestal být problémem určitého geografického regionu, ale v nejrůznějších formách postihuje v podstatě celý svět.

Šance dopadení pachatelů teroristických útoků je mnohem vyšší, je-li do stíhání teroristů zapojeno co nejvíce států, neboť možnosti pachatele na nalezení bezpečného úkrytu v jiném státě se tak značně redukuje. Za tímto účelem státy začaly postupně vytvářet komplexní smluvní systém tvořený dnes nespočetným množstvím dvoustranných smluvních dokumentů o spolupráci policejních orgánů, dvoustrannými a mnohostrannými extradičními smlouvami a mnohostrannými smlouvami zabývajícími se potíráním konkrétních typů terorismu, jež stanoví konkrétní trestné činy a unifikuji tak hmotněprávní materii na úrovni mezinárodní smlouvy.

Do tohoto systému patří i Úmluva o potírání teroristických bombových útoků (dále jen "Úmluva"). Byla sjednána na půdě Valného shromáždění Organizace spojených národů (dále jen "VS OSN"). Přijata byla rezolucí VS OSN A/52/164 z 15. prosince 1997 a otevřena k podpisu dne 12. ledna 1998.

Úmluva zapadá do klasického legislativnětechnického rámce zavedeného předešlými smlouvami tohoto typu, jako jsou např. Úmluva o zabránění a trestání trestných činů proti osobám požívajícím mezinárodní ochrany včetně diplomatických zástupců z roku 1973 či Úmluva o brání rukojmí z roku 1979.

Úmluva sestává z 24 článků. Článek 1 definuje základní pojmy užívané v textu. Článek 2 vymezuje trestné činy pro účely Úmluvy, které se smluvní strany zavazují na základě článku 4 Úmluvy

stíhat a penalizovat s přihlédnutím k jejich závažné povaze. Na tomto místě je třeba uvést, že Úmluva si nevyžádá novelizaci trestního zákona, neboť trestné činy vyjmenované v článku 2 lze stíhat podle obecnějších skutkových podstat obsažených v trestním zákoně.

Článek 6 stanoví pravidla pro založení jurisdikce smluvními stranami a právě v tomto bodě se v největší míře promítá unifikovanost právního režimu ve smlouvách tohoto typu. Stejně jako ostatní úmluvy zabývající se stíháním teroristických trestných činů je i tato Úmluva založena na zásadě *aut dedere aut judicare* (soudit či vydat). Právní úprava obsažená v článku 6 tedy kombinuje klasické jurisdikční koncepce, jimiž jsou např. princip teritoriality, princip personality či princip ochrany s principem zástupné univerzality a jedná se tak vesměs o zásady důvěrně známé a aplikované i v našem trestním právu (viz §17 - §20 trestního zákona).

Od článku 7 až do článku 20 Úmluvy se jedná o úpravu řešící otázky spolupráce mezi smluvními stranami při aplikaci Úmluvy, problematiku extradice a řešení sporů vzniklých z Úmluvy. Rovněž tuto část Úmluvy bude možné provádět v rámci stávající právní úpravy, totiž prostřednictvím ustanovení hlavy XXIV. trestního řádu o právním styku s cizinou (viz §§375 a následující trestního řádu).

Úprava řešení sporů je vystavěna v článku 20 odstavci 1 na triádě: jednání sporných stran - arbitráž - Mezinárodní soudní dvůr. Na druhé straně dle odstavce 2 článku 20 mohou státy při podpisu a ratifikaci učinit výhradu, že se necítí být vázány odstavcem 1. Česká republika o učinění takové výhrady však neuvažuje.

Jak bylo řečeno výše, Úmluva bude náležet do systému úmluv o potírání terorismu. Ty mají vesměs značný počet smluvních stran a mohou tak být považovány za skutečné globální instrumenty sloužící k potírání terorismu. To se projevilo i v případě

Úmluvy, kterou již podepsal 51 stát, m.j. většina členských států EU i USA, přičemž některé z těchto států, např. Francie či Španělsko, již dokázaly Úmluvu i ratifikovat.

Česká republika Úmluvu podepsala 29. července 1998, nyní je třeba přikročit k její ratifikaci, tak aby se po uložení ratifikačních listin u deponitáře mohla Česká republika stát smluvním státem Úmluvy.¹

Česká republika je stranou všech úmluv o potírání terorismu s výjimkou Římské úmluvy o potlačení nezákonných činů namířených proti bezpečnosti námořní plavby a Římského protokolu o potlačení nezákonných činů namířených proti bezpečnosti pevných plošin umístěných na kontinentálním šelfu, které jsou svým předmětem našemu státu natolik vzdáleny, že připojení k nim by nemělo z naší strany větší praktický význam.

Úmluva vyžaduje souhlas Parlamentu, neboť se jedná o smlouvu, k jejímuž provedení je třeba zákona.

Závazky, jež z Úmluvy pro Českou republiku vyplynou, jsou v souladu s jinými mezinárodními závazky České republiky. Provádění Úmluvy nebude mít žádný dopad na státní rozpočet.

V Praze dne 24. června 1998

předseda vlády

¹) Tento odstavec zprávy projednané vládou byl doplněn o datum podpisu Úmluvy Českou republikou.

Mezinárodní úmluva o potlačování teroristických
bombových útoků

Státy, které jsou stranami této Úmluvy,
majíce na zřeteli cíle a zásady Charty Organizace spojených
národů týkající se udržování mezinárodního míru a bezpečnosti a
rozvíjení dobrých sousedských a přátelských vztahů a spolupráce
mezi státy,

vážně znepokojeny celosvětovým nárůstem teroristických činů
ve všech jejich podobách a projevech,

připomínajíce si Deklaraci přijatou při příležitosti 50.
výročí Organizace spojených národů ze dne 24. října 1995¹,

připomínajíce si rovněž Deklaraci o opatřeních za účelem od-
stranění mezinárodního terorismu, připojenou k rezoluci Valného
shromáždění č. 49/60 z 9. prosince 1994, ve které mimo jiné
"členské státy Organizace spojených národů slavnostně znovu
potvrzují své jednoznačné odsouzení všech teroristických činů,
metod a praktik jako zločinných a neospravedlnitelných, ať už
byly spáchány kdekoliv a kýmkoliv, včetně takových, které
ohrožují přátelské vztahy mezi státy a národy a územní celistvost
a bezpečnost států",

upozorňujíce na to, že Deklarace rovněž nabádá státy, aby
"urychleně přezkoumaly rozsah stávajících mezinárodních právních
norem týkajících se prevence, potlačování a odstraňování
terorismu ve všech jeho formách a projevech, aby zajistily
všeobecný právní rámec, pokrývající všechny aspekty dané
záležitosti",

připomínajíce dále rezoluci Valného shromáždění č. 51/210 ze
17. prosince 1996 a Deklaraci doplňující Deklaraci o opatřeních
za účelem odstranění mezinárodního terorismu z r. 1994, jež je k
ní připojena,

¹) Rezoluce Valného shromáždění č. 50/6

rovněž upozorňující, že došlo k nárůstu teroristických útoků, prováděných pomocí výbušnin nebo jiných nebezpečných zařízení,

dále upozorňující, že stávající mnohostranné právní normy dostatečně nezabraňují těmto útokům,

přesvědčeny o naléhavé potřebě posílit mezinárodní spolupráci mezi státy při přípravě a přijímání účinných a praktických opatření směřujících k prevenci těchto teroristických činů a ke stíhání a trestání jejich pachatelů,

berouce v úvahu, že výskyt těchto činů vážně znepokojuje mezinárodní společenství jako celek,

připomínající, že činnost vojenských sil států se řídí pravidly mezinárodního práva mimo rámec této Úmluvy a to, že na určitá jednání se tato Úmluva nevztahuje, nepřipouští ani nečiní zákonnými činy, jinak považované za nezákonné, ani nebrání stíhání podle jiných právních systémů,

dohodly se na následujícím:

Článek 1

Pro účely této Úmluvy:

1. "Státní nebo vládní zařízení" zahrnuje jakékoliv trvalé nebo dočasné zařízení či dopravní prostředek, jež užívají nebo v němž se nacházejí představitelé státu, členové vlády, zákonodárského sboru nebo justičního sboru nebo úředníci či zaměstnanci státu či jakéhokoliv jiného veřejného orgánu nebo entity nebo zaměstnanci či úředníci mezivládní organizace v souvislosti s jejich úředními povinnostmi.

2. "Zařízení infrastruktury" označuje jakékoliv zařízení ve veřejném či soukromém vlastnictví, poskytující nebo provozující veřejně prospěšné služby, jako je voda, kanalizace, energie, pohonné hmoty nebo spoje.

3. "Výbušné nebo jiné nebezpečné zařízení" označuje:

(a) výbušninu nebo zápalnou zbraň nebo zařízení určené nebo schopné způsobit smrt, vážné zranění nebo značné hmotné škody, nebo

(b) zbraň nebo zařízení určené nebo schopné způsobit smrt,

vážné zranění nebo značné hmotné škody prostřednictvím uvolnění, šíření nebo vlivu toxických chemikálií, biologických činidel nebo toxinů či podobných látek, radiace nebo radioaktivního materiálu.

4. "Vojenské síly státu" označují ozbrojené síly státu, organizované, cvičené a vybavené na základě vnitrostátního práva daného státu s prvořadým účelem národní obrany nebo bezpečnosti, a osoby působící na podporu těchto ozbrojených sil a podléhající jejich formálnímu velení, řízení a odpovědnosti.

5. "Veřejné prostory" označují ty části budovy, území, ulice, vodní cesty nebo jiného místa, jež jsou přístupné nebo otevřené pro veřejnost, ať už trvale, občasně nebo příležitostně, a zahrnují jakýkoliv prostor určený ke komerčním, obchodním, kulturním, historickým, vzdělávacím, náboženským, vládním, společenským, rekreačním účelům nebo podobné místo, které je takto přístupné nebo otevřené pro veřejnost.

6. "Systém veřejné dopravy" označuje veškerá zařízení, dopravní prostředky a pomocná zařízení ve veřejném či soukromém vlastnictví, používaná v rámci nebo za účelem veřejných služeb určených k dopravě osob či nákladu.

Článek 2

1. Trestného činu ve smyslu této úmluvy se dopustí kterákoli osoba, jestliže protiprávně a úmyslně sestrojí, umístí, vypustí nebo odpálí výbušninu nebo jiné nebezpečné zařízení ve veřejných prostorách, do veřejných prostor nebo proti veřejným prostorám, na území státu nebo vládního zařízení, do systému veřejné dopravy nebo zařízení infrastruktury:

- (a) s úmyslem způsobit smrt nebo vážné zranění, nebo
- (b) s úmyslem způsobit rozsáhlé škody na příslušném místě, zařízení nebo systému, kde takové škody mají za následek či je pravděpodobné, že by měly za následek značné ekonomické ztráty.

2. Trestný čin spáchá rovněž kterákoli osoba, která se pokusí spáchat trestný čin podle odstavce 1.

3. Trestný čin spáchá rovněž kterákoli osoba, jestliže:

- (a) se účastní jako spolupachatel páčání trestného činu podle odstavce 1 nebo 2, nebo

(b) organizuje nebo navádí jiné spáchat trestný čin dle odstavce 1 nebo 2, nebo

(c) jakýmkoliv jiným způsobem přispěje ke spáchání jednoho nebo více trestných činů uvedených v odstavci 1 nebo 2 skupinou osob jednajících se společným záměrem. Toto přispění musí být úmyslné a musí být prováděno buď s cílem pokračování v trestné činnosti nebo v uskutečňování záměru této skupiny nebo musí být prováděno se znalostí úmyslu skupiny spáchat trestný čin nebo trestné činy podle odstavce 1 nebo 2.

Článek 3

1. Tato úmluva se nepoužije, pokud trestný čin byl spáchán v jednom státě, domnělý pachatel a oběti jsou občany tohoto státu, domnělý pachatel je nalezen na území tohoto státu a žádný jiný stát není oprávněn vykonat jurisdikci na základě článku 6 odstavce 1 nebo článku 6 odstavce 2 této úmluvy, s výjimkou případů, na které se, pokud je to vhodné, použijí články 10 až 15.

Článek 4

Každá smluvní strana přijme nezbytná opatření:

(a) k přijetí právní úpravy, kterými se trestné činy vyjmenované v článku 2 stanou trestnými činy podle jejího vnitrostátního práva,

(b) ke stanovení přiměřených trestů za tyto trestné činy s přihlédnutím k jejich závažnému charakteru.

Článek 5

Každá smluvní strana přijme nezbytná opatření, včetně přijetí vnitrostátní právní úpravy v nezbytných případech, aby zajistila, že trestné činy ve smyslu této úmluvy, zvláště pokud jsou páčány s úmyslem vyvolat vážné znepokojení ve veřejnosti nebo ve skupině osob či konkrétních osobách, nebyly za žádných okolností ospraveditelné z politických, filosofických, ideologických, rasových, etnických a náboženských důvodů nebo důvodů podobné povahy a byly potrestány s přihlédnutím k jejich závažnému charakteru.

Článek 6

1. Každá smluvní strana přijme nezbytná opatření pro stanovení své jurisdikce nad trestnými činy uvedenými v článku 2, pokud:

(a) trestný čin je spáchán na území tohoto státu, nebo

(b) trestný čin je spáchán na palubě plavidla plujícího pod vlajkou tohoto státu nebo na palubě letadla, které je evidováno podle zákonů tohoto státu v době, kdy byl spáchán příslušný trestný čin,

(c) trestný čin je spáchán státním příslušníkem tohoto státu.

2. Smluvní strana je oprávněna rovněž stanovit svou jurisdikci nad jakýmkoli takovým trestným činem, pokud:

(a) trestný čin je spáchán proti státnímu příslušníkovi tohoto státu, nebo

(b) trestný čin je spáchán proti státu nebo vládnímu zařízení tohoto státu v zahraničí, včetně velvyslanectví nebo jiných diplomatických či konzulárních prostor tohoto státu, nebo

(c) trestný čin je spáchán bezdomovcem, který se na území tohoto státu obvykle zdržuje, nebo

(d) trestný čin je spáchán v pokusu přinutit stát nebo mu zabránit vykonat nějaký čin, nebo

(e) trestný čin je spáchán na palubě letadla, které je provozováno vládou tohoto státu.

3. Při ratifikaci, přijetí, schválení nebo přístupu k této úmluvě každá smluvní strana oznámí generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů, že podle svého vnitrostátního práva stanovila jurisdikci podle odstavce 2. V případě, že nastane jakákoli změna, příslušná smluvní strana ji bezprostředně oznámí generálnímu tajemníkovi.

4. Každá smluvní strana přijme nezbytná opatření k založení své jurisdikce nad trestnými činy uvedenými v čl. 2 v případech, kdy domnělý pachatel se nachází na jejím území a tato smluvní strana ho nevydá jakékoli ze smluvních stran, které stanovily svou jurisdikci v souladu s odstavcem 1 nebo 2.

5. Tato úmluva nevylučuje výkon jakékoli trestní jurisdikce stanovené smluvní stranou v souladu s jejím vnitrostátním právem.

Článek 7

1. Na základě informace, že nějaká osoba, která spáchala či údajně spáchala trestný čin podle článku 2, se může nacházet na území smluvní strany, přijme tato smluvní strana nezbytná opatření podle svého vnitrostátního práva k vyšetření skutečností obsažených v této informaci.

2. Na základě přesvědčení, že to vyžadují okolnosti, smluvní strana, na jejímž území se domnělý pachatel nachází, učiní v souladu se svým vnitrostátním právem přiměřená opatření, která zajistí přítomnost domnělého pachatele za účelem trestního stíhání nebo vydání.

3. Každá osoba, vůči které se přijímají opatření uvedená v odstavci 2, bude oprávněna:

(a) neodkladně spojit se s nejbližším příslušným zástupcem státu, jehož je státním příslušníkem, nebo který je jinak oprávněn chránit její práva, nebo, jestliže je bezdomovcem, zástupcem státu, na území kterého se obvykle zdržuje,

(b) být navštívena zástupcem tohoto státu,

(c) být informována o svých právech podle písmen (a) a (b).

4. Práva uvedená v odstavci 3 budou vykonávána v souladu s právními předpisy státu, na jehož území se nachází pachatel nebo domnělý pachatel, zmíněné právní předpisy však nesmí být na překážku účelu, pro který se přiznávají práva v odstavci 3.

5. Ustanovení odstavců 3 a 4 nejsou na újmu právu jakékoli smluvní strany, která má jurisdikci v souladu s článkem 6 odstavcem 1, písmenem c nebo odstavcem 2, písmenem c, pozvat Mezinárodní výbor Červeného kříže, aby kontaktoval a navštívil domnělého pachatele.

6. Pokud smluvní strana na základě tohoto článku vzala nějakou osobu do vazby, bez prodlení seznámí, přímo či prostřednictvím generálního tajemníka Organizace spojených národů, všechny smluvní strany, které založily jurisdikci v souladu s článkem 6 odstavec 1 a 2, a jestliže to považuje za

vhodné, kteroukoli jinou smluvní stranu, se skutečností, že taková osoba je ve ve vazbě a s okolnostmi rozhodujícími pro zadržení této osoby. Stát, který vede vyšetřování předpokládané v odstavci 1, informuje ihned zmíněné smluvní strany o svých zjištěních a uvede, zda zamýšlí vykonat jurisdikci.

Článek 8

1. Smluvní strana, na jejímž území se domnělý pachatel nachází, bude v případech, na které se vztahuje článek 6, povinna, jestliže ho nevydá a bez ohledu na to, zda trestný čin byl či nebyl spáchán na jejím území, neprodleně případ předat svým příslušným orgánům k trestnímu stíhání v souladu s vlastním právem. Tyto orgány rozhodnou stejným způsobem jako v případě jakéhokoliv trestného činu vážné povahy podle práva tohoto státu.

2. Kdykoli může smluvní strana v souladu se svým vnitrostátním právem vydat nebo jinak předat jednoho ze svých státních příslušníků pouze pod podmínkou, že osoba bude vrácena do tohoto státu vykonat trest uložený v důsledku soudního procesu nebo řízení, pro které proběhlo vydání či předání, a tento stát a stát žádající vydání osoby souhlasí s tímto postupem a dalšími podmínkami podle potřeby, takové podmíněné vydání nebo předání bude považováno za dostatečné splnění závazku podle odstavce 1.

článek 9

1. Trestné činy uvedené v článku 2 budou zařazeny mezi trestné činy podléhající vydání v jakékoli smlouvě o vydání existující mezi smluvními stranami před vstupem této smlouvy v platnost. Smluvní strany se zavazují, že zahrnou tyto trestné činy mezi trestné činy vyžadující vydání do každé smlouvy o vydání, kterou mezi sebou uzavřou.

2. Když kterákoli smluvní strana vedoucí vyšetřování podmíněné existencí smlouvy obdrží žádost o vydání od jiné smluvní strany, se kterou nemá žádnou smlouvu o vydání, dožádaný stát může, podle svého rozhodnutí, zvážit tuto úmluvu jako právní podklad pro vydání ve vztahu k trestným činům uvedeným v článku 2. Vydání podléhá dalším podmínkám vyžadovaným právem dožádaného

státu.

3. Smluvní strany, které nevedou vyšetřování podmíněné existencí smlouvy, uznají ve vzájemných vztazích a za podmínek požadovaných právem dožádaného státu trestné činy uvedené v článku 2 za trestné činy podléhající vydání.

4. V případě nutnosti trestné činy uvedené v článku 2 budou pro účely vydání mezi smluvními stranami posuzovány jako činy spáchané nejen v místě, kde byly spáchány, nýbrž také na území států, které mají stanovit svou jurisdikci v souladu s článkem 6 odstavec 1 a 2.

5. Ustanovení všech smluv o vydávání a ujednání mezi smluvními stranami týkající se trestných činů uvedených v článku 2 budou mezi smluvními stranami upravena v rozsahu, v němž jsou neslučitelná s touto úmluvou.

článek 10

1. Smluvní strany si poskytnou navzájem v co největší míře pomoc v souvislosti s vyšetřováním nebo řízením o vydání vedeným v souvislosti s trestnými činy uvedenými v článku 2, včetně poskytnutí všech důkazů, které mají k dispozici pro trestní řízení.

2. Smluvní strany budou provádět své závazky podle odstavce 1 v souladu s jinými smlouvami nebo jinými ujednáními týkajícími se vzájemné právní pomoci, které mezi nimi mohou existovat. Pokud takové smlouvy nebo ujednání neexistují, smluvní strany si poskytnou navzájem pomoc v souladu s jejich vnitrostátním právem.

článek 11

Žádný z trestných činů uvedených v článku 2 nebude pro účely vydávání nebo vzájemné právní pomoci považován za politický trestný čin nebo trestný čin mající souvislost s politickým trestným činem nebo jako trestný čin spáchaný z politických pohnutek. Stejně tak, žádost o vydání nebo vzájemnou právní pomoc založenou na takovém trestném činu nemůže být odmítnuta s odůvodněním, že žádost se týká politického trestného činu nebo trestného činu majícího souvislost s politickým trestným činem nebo trestného činu spáchaného z politických pohnutek.

Článek 12

Žádné ustanovení této úmluvy nebude vykládáno jako uložení závazku vydat nebo umožnit vzájemnou právní pomoc, jestliže dožádaná smluvní strana má oprávněné důvody domnívat se, že žádost o vydání za trestné činy uvedené v článku 2 nebo žádost o vzájemnou právní pomoc ve vztahu k těmto trestným činům byla podána za účelem trestního stíhání nebo trestání osoby z důvodu její rasy, vyznání, národnosti, etnického původu nebo politického názoru nebo že by jednání v souladu s touto žádostí způsobilo této osobě z některého z těchto důvodů újmu.

Článek 13

1. Osoba, která je zadržována nebo vykonává trest na území smluvní strany a jejíž přítomnost je vyžadována na území jiné smluvní strany za účelem podání svědectví, ověření totožnosti nebo poskytnutí jiného druhu pomoci pro získání důkazu potřebného pro vyšetřování nebo trestní stíhání trestných činů podle této úmluvy, může být předána za splnění následujících podmínek:

(a) tato osoba vyjádří svobodně souhlas, a

(b) příslušné orgány obou států souhlasí, za předpokladu splnění takových podmínek, které tyto státy budou považovat za potřebné.

2. Pro účely tohoto článku:

(a) stát, kterému je tato osoba předána, má pravomoc a povinnost držet předanou osobu ve vazbě, pokud není jinak určeno státem, ze kterého byla tato osoba předána,

(b) stát, kterému byla tato osoba předána, neprodleně splní svůj závazek vrátit tuto osobu do vazby státu, ze kterého byla tato osoba předána, jak bylo předem dohodnuto, nebo pokud bylo dohodnuto jinak, bude tento závazek splněn příslušnými orgány obou států,

(c) stát, kterému je osoba předána, nebude vyžadovat na státě, ze kterého tato osoba byla předána, zahájení řízení o vydání pro navrácení osoby.

(d) předané osobě se započítá do výkonu trestu, který je

vykonáván ve státě, ze kterého byla předána, doba strávená ve vazbě státu, do kterého byla předána.

3. Bez souhlasu smluvní strany, ze které má být osoba v souladu s tímto článkem předána, tato osoba na území státu, do něhož je předávána, nebude stíhána, zadržena ani nebude jiným způsobem omezena její osobní svoboda za činy a odsouzení předcházející jejímu opuštění území státu, ze kterého byla tato osoba předána, a to bez ohledu na její státní občanství.

Článek 14

Jakékoli osobě, která je vzata do vazby nebo vůči které jsou přijata jakákoli procesní nebo jiná opatření v souladu s touto úmluvou, bude zaručeno spravedlivé zacházení, včetně zachování všech práv a záruk v souladu s právem státu, na jehož území se tato osoba nachází, a použitelných norem mezinárodního práva, včetně mezinárodního práva lidských práv.

Článek 15

Smluvní strany budou spolupracovat při předcházení trestných činů uvedených v článku 2, zejména:

(a) přijímat všechna vhodná opatření, včetně, jestliže je to nezbytné, změn svého vnitrostátního právního řádu, aby na svých územích či mimo ně předcházely a zabraňovaly páchání trestných činů, včetně opatření zakazujících na jejich územích nedovolené činnosti osob, skupin nebo organizací, které pobízejí, navádějí, organizují či vědomě financují páchání trestných činů uvedených v článku 2 nebo se do jejich páchání zapojují,

(b) vyměňovat si přesné a ověřené informace v souladu s jejich vnitrostátním právem a koordinovat správní a jiná opatření přijatá k zabránění páchání trestných činů uvedených v článku 2,

(c) přiměřeně se zabývat výzkumem a vývojem metod odhalování výbušnin a dalších škodlivých látek, které mohou způsobit smrt nebo vážné zranění, konzultovat nové vývojové technologie při sestrojování výbušnin za účelem jejich identifikace při vyšetřování bombových útoků, vyměňovat si informace o preventivních opatřeních, spolupracovat a předávat si technologie, vybavení a související materiál.

Článek 16

Smluvní strana, kde je domnělý pachatel stíhán, v souladu se svým vnitrostátním právem nebo používanými postupy oznámí výsledek řízení generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů, který tuto informaci předá dalším smluvním stranám.

Článek 17

Smluvní strany budou provádět své závazky podle této úmluvy způsobem slučitelným se zásadou svrchované rovnosti a nedotknutelnosti států a zásadou nevměšování do vnitřních záležitostí dalších států.

Článek 18

Žádné ustanovení této úmluvy neopravňuje smluvní stranu vykonávat na území jiné smluvní strany svou jurisdikci a funkce, které náležejí výlučně orgánům této jiné smluvní strany podle jejího vnitrostátního práva.

Článek 19

1. Žádné ustanovení této úmluvy se nedotýká dalších práv, závazků a odpovědnostních vztahů států a jedinců podle mezinárodního práva, zvláště pak cílů a zásad Charty Organizace spojených národů a mezinárodního humanitárního práva.

2. Činnosti ozbrojených sil během ozbrojeného konfliktu, jak jsou tyto pojmy chápány v mezinárodním humanitárním právu, které jsou upraveny tímto právem, se neřídí touto úmluvou stejně jako činnosti vykonávané vojenskými silami státu při výkonu jejich úředních povinností v rozsahu, v jakém jsou řízeny jinými pravidly mezinárodního práva.

Článek 20

1. Jakýkoli spor mezi dvěma nebo více smluvními stranami týkající se výkladu nebo provádění této úmluvy, který nebude urovnán v rozumné době jednáním, bude na žádost jedné z nich předložen k arbitrážnímu řízení. Jestliže do šesti měsíců ode dne žádosti o arbitráž se strany nedohodnou na organizaci arbitráže, může být spor předán na žádost kterékoli z těchto stran Mezinárodnímu soudnímu dvoru v souladu se Statutem Dvora.

2. Každý stát může při podpisu, ratifikaci, přijetí nebo schválení této úmluvy nebo při přístupu k ní učinit výhradu, že se necítí být vázán odstavcem 1. Ostatní smluvní strany nebudou vázány odstavcem 1 ve vztahu k jakékoli smluvní straně, která takovou výhradu učiní.

3. Jakýkoli stát, který učinil výhradu v souladu s odstavcem 2, může tuto výhradu kdykoli odvolat oznámením generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů.

Článek 21

1. Tato úmluva bude otevřena k podpisu všem státům od 12. ledna 1998 do 31. prosince 1999 v sídle Organizace spojených národů v New Yorku.

2. Tato úmluva podléhá ratifikaci, přijetí nebo schválení. Ratifikační listiny, listiny o přístupu nebo o schválení budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

3. Tato úmluva bude otevřena k přístupu každému státu. Listiny o přístupu budou uloženy u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

Článek 22

1. Tato úmluva vstoupí v platnost třicátého dne po dni uložení dvacáté druhé ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo o přístupu u generálního tajemníka Organizace spojených národů.

2. Pro každý stát, který úmluvu ratifikuje, přijme, schválí nebo k ní přistoupí po uložení dvacáté druhé ratifikační listiny nebo listiny o přijetí, schválení nebo o přístupu, vstoupí úmluva v platnost třicátého dne po uložení jeho ratifikační listiny, listiny o přijetí, schválení nebo o přístupu.

Článek 23

1. Jakákoli smluvní strana může tuto úmluvu vypovědět písemným oznámením generálnímu tajemníkovi Organizace spojených národů.

2. Výpověď nabude platnosti jeden rok po dni, ve kterém

generální tajemník Organizace spojených národů obdrží oznámení.

Článek 24

Originál této úmluvy, jejíž arabské, čínské, anglické, francouzské, ruské a španělské znění jsou stejně autentické, bude uložen u generálního tajemníka Organizace spojených národů, který zašle jeho ověřené kopie všem státům.

NA DŮKAZ TOHO, níže podepsaní, řádně k tomu zmocnění svými vládami, podepsali tuto úmluvu, otevřenou k podpisu v New Yorku dne 12. ledna 1998.

International Convention for the Suppression
of Terrorist Bombings

The States Parties to this Convention,

Having in mind the purposes and principles of the Charter of the United Nations concerning the maintenance of international peace and security and the promotion of good-neighbourliness and friendly relations and cooperation among States,

Deeply concerned about the worldwide escalation of acts of terrorism in all its forms and manifestations,

Recalling the Declaration on the Occasion of the Fiftieth Anniversary of the United Nations of 24 October 1995,

Recalling also the Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed to General Assembly resolution 49/60 of 9 December 1994, in which, inter alia, "the States Members of the United Nations solemnly reaffirm their unequivocal condemnation of all acts, methods and practices of terrorism as criminal and unjustifiable, wherever and by whomever committed, including those which jeopardize the friendly relations among States and peoples and threaten the territorial integrity and security of States",

Noting that the Declaration also encouraged States "to review urgently the scope of the existing international legal provisions on the prevention, repression and elimination of terrorism in all its forms and manifestations, with the aim of ensuring that there is a comprehensive legal framework covering all aspects of the matter",

Recalling further General Assembly resolution 51/210 of 17 December 1996 and the Declaration to Supplement the 1994 Declaration on Measures to Eliminate International Terrorism, annexed thereto,

Noting also that terrorist attacks by means of explosives or other lethal devices have become increasingly widespread,

Noting further that existing multilateral legal provisions do not adequately address these attacks,

Being convinced of the urgent need to enhance international cooperation between States in devising and adopting effective and practical measures for the prevention of such acts of terrorism, and for the prosecution and punishment of their perpetrators,

Considering that the occurrence of such acts is a matter of grave concern to the international community as a whole,

Noting that the activities of military forces of States are governed by rules of international law outside the framework of this Convention and that the exclusion of certain actions from the coverage of this Convention does not condone or make lawful otherwise unlawful acts, or preclude prosecution under other laws,

Have agreed as follows:

Article 1

For the purposes of this Convention:

1. "State or government facility" includes any permanent or temporary facility or conveyance that is used or occupied by representatives of a State, members of Government, the legislature or the judiciary or by officials or employees of a State or any other public authority or entity or by employees or officials of an intergovernmental organization in connection with their official duties.
2. "Infrastructure facility" means any publicly or privately owned facility providing or distributing services for the benefit of the public, such as water, sewage, energy, fuel or communications.
3. "Explosive or other lethal device" means:
 - (a) An explosive or incendiary weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage; or
 - (b) A weapon or device that is designed, or has the capability, to cause death, serious bodily injury or substantial material damage

through the release, dissemination or impact of toxic chemicals, biological agents or toxins or similar substances or radiation or radioactive material.

4. "Military forces of a State" means the armed forces of a State which are organized, trained and equipped under its internal law for the primary purpose of national defence or security, and persons acting in support of those armed forces who are under their formal command, control and responsibility.

5. "Place of public use" means those parts of any building, land, street, waterway or other location that are accessible or open to members of the public, whether continuously, periodically or occasionally, and encompasses any commercial, business, cultural, historical, educational, religious, governmental, entertainment, recreational or similar place that is so accessible or open to the public.

6. "Public transportation system" means all facilities, conveyances and instrumentalities, whether publicly or privately owned, that are used in or for publicly available services for the transportation of persons or cargo.

Article 2

1. Any person commits an offence within the meaning of this Convention if that person unlawfully and intentionally delivers, places, discharges or detonates an explosive or other lethal device in, into or against a place of public use, a State or government facility, a public transportation system or an infrastructure facility:

(a) With the intent to cause death or serious bodily injury; or

(b) With the intent to cause extensive destruction of such a place, facility or system, where such destruction results in or is likely to result in major economic loss.

2. Any person also commits an offence if that person attempts to commit an offence as set forth in paragraph 1.

3. Any person also commits an offence if that person:

(a) Participates as an accomplice in an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(b) Organizes or directs others to commit an offence as set forth in paragraph 1 or 2; or

(c) In any other way contributes to the commission of one or more offences as set forth in paragraph 1 or 2 by a group of persons acting with a common purpose; such contribution shall be intentional and either be made with the aim of furthering the general criminal activity or purpose of the group or be made in the knowledge of the intention of the group to commit the offence or offences concerned.

Article 3

This Convention shall not apply where the offence is committed within a single State, the alleged offender and the victims are nationals of that State, the alleged offender is found in the territory of that State and no other State has a basis under article 6, paragraph 1, or article 6, paragraph 2, of this Convention to exercise jurisdiction, except that the provisions of articles 10 to 15 shall, as appropriate, apply in those cases.

Article 4

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary:

(a) To establish as criminal offences under its domestic law the offences set forth in article 2 of this Convention;

(b) To make those offences punishable by appropriate penalties which take into account the grave nature of those offences.

Article 5

Each State Party shall adopt such measures as may be necessary, including, where appropriate, domestic legislation, to ensure that criminal acts within the scope of this Convention, in particular where they are intended or calculated to provoke a state of terror in the general public or in a group of persons or particular persons, are under no circumstances justifiable by considerations of a political, philosophical, ideological, racial, ethnic, religious or other similar nature and are punished by penalties consistent with their grave nature.

Article 6

1. Each State Party shall take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 when:

(a) The offence is committed in the territory of that State; or

(b) The offence is committed on board a vessel flying the flag of that State or an aircraft which is registered under the laws of that State at the time the offence is committed; or

(c) The offence is committed by a national of that State.

2. A State Party may also establish its jurisdiction over any such offence when:

(a) The offence is committed against a national of that State; or

(b) The offence is committed against a State or government facility of that State abroad, including an embassy or other diplomatic or consular premises of that State; or

(c) The offence is committed by a stateless person who has his or her habitual residence in the territory of that State; or

(d) The offence is committed in an attempt to compel that State to do or abstain from doing any act; or

(e) The offence is committed on board an aircraft which is operated by the Government of that State.

3. Upon ratifying, accepting, approving or acceding to this Convention, each State Party shall notify the Secretary-General of the United Nations of the jurisdiction it has established in accordance with paragraph 2 under its domestic law. Should any change take place, the State Party concerned shall immediately notify the Secretary-General.

4. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its jurisdiction over the offences set forth in article 2 in cases where the alleged offender is present in its territory and it does not extradite that person to any of the States Parties which have established their jurisdiction in accordance with paragraph 1 or 2.

5. This Convention does not exclude the exercise of any criminal jurisdiction established by a State Party in accordance with its domestic law.

Article 7

1. Upon receiving information that a person who has committed or who is alleged to have committed an offence as set forth in article 2 may be present in its territory, the State Party concerned shall take such measures as may be necessary under its domestic law to investigate the facts contained in the information.

2. Upon being satisfied that the circumstances so warrant, the State Party in whose territory the offender or alleged offender is present shall take the appropriate measures under its domestic law so as to ensure that person's presence for the purpose of prosecution or extradition.

3. Any person regarding whom the measures referred to in paragraph 2 are being taken shall be entitled to:

(a) Communicate without delay with the nearest appropriate representative of the State of which that person is a national or which

is otherwise entitled to protect that person's rights or, if that person is a stateless person, the State in the territory of which that person habitually resides;

(b) Be visited by a representative of that State;

(c) Be informed of that person's rights under subparagraphs (a) and (b).

4. The rights referred to in paragraph 3 shall be exercised in conformity with the laws and regulations of the State in the territory of which the offender or alleged offender is present, subject to the provision that the said laws and regulations must enable full effect to be given to the purposes for which the rights accorded under paragraph 3 are intended.

5. The provisions of paragraphs 3 and 4 shall be without prejudice to the right of any State Party having a claim to jurisdiction in accordance with article 6, subparagraph 1 (c) or 2 (c), to invite the International Committee of the Red Cross to communicate with and visit the alleged offender.

6. When a State Party, pursuant to this article, has taken a person into custody, it shall immediately notify, directly or through the Secretary-General of the United Nations, the States Parties which have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2, and, if it considers it advisable, any other interested States Parties, of the fact that such person is in custody and of the circumstances which warrant that person's detention. The State which makes the investigation contemplated in paragraph 1 shall promptly inform the said States Parties of its findings and shall indicate whether it intends to exercise jurisdiction.

Article 8

1. The State Party in the territory of which the alleged offender is present shall, in cases to which article 6 applies, if it does not extradite that person, be obliged, without exception whatsoever and whether or not the offence was committed in its territory, to submit the

case without undue delay to its competent authorities for the purpose of prosecution, through proceedings in accordance with the laws of that State. Those authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any other offence of a grave nature under the law of that State.

2. Whenever a State Party is permitted under its domestic law to extradite or otherwise surrender one of its nationals only upon the condition that the person will be returned to that State to serve the sentence imposed as a result of the trial or proceeding for which the extradition or surrender of the person was sought, and this State and the State seeking the extradition of the person agree with this option and other terms they may deem appropriate, such a conditional extradition or surrender shall be sufficient to discharge the obligation set forth in paragraph 1.

Article 9

1. The offences set forth in article 2 shall be deemed to be included as extraditable offences in any extradition treaty existing between any of the States Parties before the entry into force of this Convention. States Parties undertake to include such offences as extraditable offences in every extradition treaty to be subsequently concluded between them.

2. When a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, the requested State Party may, at its option, consider this Convention as a legal basis for extradition in respect of the offences set forth in article 2. Extradition shall be subject to the other conditions provided by the law of the requested State.

3. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offences set forth in article 2 as extraditable offences between themselves, subject to the conditions provided by the law of the requested State.

4. If necessary, the offences set forth in article 2 shall be treated, for the purposes of extradition between States Parties, as if they had been committed not only in the place in which they occurred but also in the territory of the States that have established jurisdiction in accordance with article 6, paragraphs 1 and 2.

5. The provisions of all extradition treaties and arrangements between States Parties with regard to offences set forth in article 2 shall be deemed to be modified as between State Parties to the extent that they are incompatible with this Convention.

Article 10

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of assistance in connection with investigations or criminal or extradition proceedings brought in respect of the offences set forth in article 2, including assistance in obtaining evidence at their disposal necessary for the proceedings.

2. States Parties shall carry out their obligations under paragraph 1 in conformity with any treaties or other arrangements on mutual legal assistance that may exist between them. In the absence of such treaties or arrangements, States Parties shall afford one another assistance in accordance with their domestic law.

Article 11

None of the offences set forth in article 2 shall be regarded, for the purposes of extradition or mutual legal assistance, as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition or for mutual legal assistance based on such an offence may not be refused on the sole ground that it concerns a political offence or an offence connected with a political offence or an offence inspired by political motives.

Article 12

Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite or to afford mutual legal assistance, if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request for extradition for offences set forth in article 2 or for mutual legal assistance with respect to such offences has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's race, religion, nationality, ethnic origin or political opinion or that compliance with the request would cause prejudice to that person's position for any of these reasons.

Article 13

1. A person who is being detained or is serving a sentence in the territory of one State Party whose presence in another State Party is requested for purposes of testimony, identification or otherwise providing assistance in obtaining evidence for the investigation or prosecution of offences under this Convention may be transferred if the following conditions are met:

(a) The person freely gives his or her informed consent; and

(b) The competent authorities of both States agree, subject to such conditions as those States may deem appropriate.

2. For the purposes of this article:

(a) The State to which the person is transferred shall have the authority and obligation to keep the person transferred in custody, unless otherwise requested or authorized by the State from which the person was transferred;

(b) The State to which the person is transferred shall without delay implement its obligation to return the person to the custody of the State from which the person was transferred as agreed beforehand, or as otherwise agreed, by the competent authorities of both States;

(c) The State to which the person is transferred shall not require the State from which the person was transferred to initiate extradition proceedings for the return of the person;

(d) The person transferred shall receive credit for service of the sentence being served in the State from which he was transferred for time spent in the custody of the State to which he was transferred.

3. Unless the State Party from which a person is to be transferred in accordance with this article so agrees, that person, whatever his or her nationality, shall not be prosecuted or detained or subjected to any other restriction of his or her personal liberty in the territory of the State to which that person is transferred in respect of acts or convictions anterior to his or her departure from the territory of the State from which such person was transferred.

Article 14

Any person who is taken into custody or regarding whom any other measures are taken or proceedings are carried out pursuant to this Convention shall be guaranteed fair treatment, including enjoyment of all rights and guarantees in conformity with the law of the State in the territory of which that person is present and applicable provisions of international law, including international law of human rights.

Article 15

States Parties shall cooperate in the prevention of the offences set forth in article 2, particularly:

(a) By taking all practicable measures, including, if necessary, adapting their domestic legislation, to prevent and counter preparations in their respective territories for the commission of those offences within or outside their territories, including measures to prohibit in their territories illegal activities of persons, groups and organizations that encourage, instigate, organize, knowingly finance or engage in the perpetration of offences as set forth in article 2;

(b) By exchanging accurate and verified information in accordance with their national law, and coordinating administrative and other measures taken as appropriate to prevent the commission of offences as set forth in article 2;

(c) Where appropriate, through research and development regarding methods of detection of explosives and other harmful substances that can cause death or bodily injury, consultations on the development of standards for marking explosives in order to identify their origin in post-blast investigations, exchange of information on preventive measures, cooperation and transfer of technology, equipment and related materials.

Article 16

The State Party where the alleged offender is prosecuted shall, in accordance with its domestic law or applicable procedures, communicate the final outcome of the proceedings to the Secretary-General of the United Nations, who shall transmit the information to the other States Parties.

Article 17

The States Parties shall carry out their obligations under this Convention in a manner consistent with the principles of sovereign equality and territorial integrity of States and that of non-intervention in the domestic affairs of other States.

Article 18

Nothing in this Convention entitles a State Party to undertake in the territory of another State Party the exercise of jurisdiction and performance of functions which are exclusively reserved for the authorities of that other State Party by its domestic law.

Article 19

1. Nothing in this Convention shall affect other rights, obligations and responsibilities of States and individuals under international law, in particular the purposes and principles of the Charter of the United Nations and international humanitarian law.

2. The activities of armed forces during an armed conflict, as those terms are understood under international humanitarian law, which are governed by that law, are not governed by this Convention, and the activities undertaken by military forces of a State in the exercise of their official duties, inasmuch as they are governed by other rules of international law, are not governed by this Convention.

Article 20

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation within a reasonable time shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If, within six months from the date of the request for arbitration, the parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those parties may refer the dispute to the International Court of Justice, by application, in conformity with the Statute of the Court.

2. Each State may at the time of signature, ratification, acceptance or approval of this Convention or accession thereto declare that it does not consider itself bound by paragraph 1. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 with respect to any State Party which has made such a reservation.

3. Any State which has made a reservation in accordance with paragraph 2 may at any time withdraw that reservation by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 21

1. This Convention shall be open for signature by all States from 12 January 1998 until 31 December 1999 at United Nations Headquarters in New York.
2. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval. The instruments of ratification, acceptance or approval shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.
3. This Convention shall be open to accession by any State. The instruments of accession shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Article 22

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day following the date of the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession with the Secretary-General of the United Nations.
2. For each State ratifying, accepting, approving or acceding to the Convention after the deposit of the twenty-second instrument of ratification, acceptance, approval or accession, the Convention shall enter into force on the thirtieth day after deposit by such State of its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 23

1. Any State Party may denounce this Convention by written notification to the Secretary-General of the United Nations.
2. Denunciation shall take effect one year following the date on which notification is received by the Secretary-General of the United Nations.

Article 24

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations, who shall send certified copies thereof to all States.

IN WITNESS WHEREOF, the undersigned, being duly authorized thereto by their respective Governments, have signed this Convention, opened for signature at New York on 12 January 1998.

—